

Bilder Hilpi Jenu

”Gud, varför?”

Ville Auvinen

lidandet ett faktum – också i livet för Guds egna.

Varför tillåter Gud som är kärleken lidande? Än en gång en varför? -fråga. Den svåra frågan har fått många svar men något heltäckande eller allmänt godkänt svar har inte kunnat ges. Ibland drar lidandet oss närmare Gud. Ibland är lidandet Guds sätt att uppfostra oss. Ibland ser vi i efterhand välsignelsen i lidandet. Ibland lär vi oss även att tacka om lidandet. Den största nåden sägs vara det att vi redan på förhand kan tacka för kommande lidanden. Våldigt ofta förblir varför-frågorna obesvarade.

I sista hand kan en lidande människa hitta hjälp i sin nöd om hon får ärligt och öppet ropa ut sin ångest inför Gud i stil med psalmisterna. Inför Gud behöver vi inte låtas vara glada eller lyckliga, om vårt hjärta bär på sår. En lidande bedjare får lita på att Gud hör bön. Fast livssituationen inte skulle förbättras, fast sjukdomen inte skulle vika eller smärtan lätta, fast besvärliga människor inte skulle förvandlas till trevli-

”Gud, varför?” ”Gud, hur länge?” Dessa två frågor upprepas ofta i psaltaren och i böner hos GT:s profeter. Ångestfyllda rop till Gud mitt i nöd och lidande har aldrig varit främmande för Guds egna. Framgångsteologi är inte biblisk teologi. Psaltarens bedjare var ofta tvungna att utstå lidande och ropa till Gud från sina synders djup, mitt i sjukdomen eller under fienders anfall. Guds folk har alltid haft psaltarpsalmer som böner till Gud och så får vi också göra. Psalmisternas böner hittar ett sammanhang i våra hjärtan och vår ibland outtalade nöd får ord och en form. I den fallna världen är

– om lidandets problem

gare, får hon ändå tro och tänka: ”Min sak finns i Guds förvar. Han gör med mig så som han ser bäst och i rätt tid skall han hjälpa mig. Om inte här i tiden så i alla fall i himlen, där allt det förgångna glöms bort och tårarna torkas bort.” Psalmisterna litade på samma sak och så trodde och hoppades även Job som hade förlorat allting, han som lyfte upp blicken över livets och dödens gräns och sade: ”Men jag vet att min återlösare lever, och som den siste skall han träda fram över stoftet. När sedan denna min sargade hud är borta, skall jag i mitt kött skåda Gud. Jag själv skall få skåda honom, med egna ögon skall jag se honom, inte med någon annans. Därefter trånar jag i mitt innersta.” (Job. 19:25–27)

Guds märkvärdigaste svar till lidanden är i det att han själv blev människa för att lida. Gud bara inte tillåter oss lida utan han kommer och lider tillsammans med oss. Fastän han var till i Gudsgestalt, utgav han sig själv genom att anta en tjänares gestalt då han blev människa och han blev lydig ända till döden på korset. (Fil. 2:5–11). Och någonting ännu mera ofattbart, Guds Son måste ropa från korset med den lidande tjänares ord ur psaltaren 22: ”Min Gud,

min Gud, varför har du övergivit mig?” (Mark. 15:34). Även Guds Son ropas till sin Fader: ”Varför?” Trots allt mörker är Jesu rop inte utan hopp. Psalmisten i psaltarpsalm 22 fick även han hjälp till sist och han ville tacka Gud och förkunna Herrens namn till sina bröder mitt i församlingen. Fröet till den tredje dagens under finns liksom med i Jesu ångestfyllda rop. Herren över liv och död hör anropet och väcker sin Son från de döda. Här finns också vårt hopp mitt i livets svårigheter. Vi har blivit förenade med Kristus genom dopet och tron så att hans väg också har blivit vår väg. Den vägen bär oss genom många anfåktelser och genom döden till ett nytt liv utan lidande eller död.

